

၆ ၅ ၁ ၆ ၆ ၁ ၁ ၆ ၀

ဝတ္ထု၊ လက်ညှိုး၊ စာရုပ်ဖော်

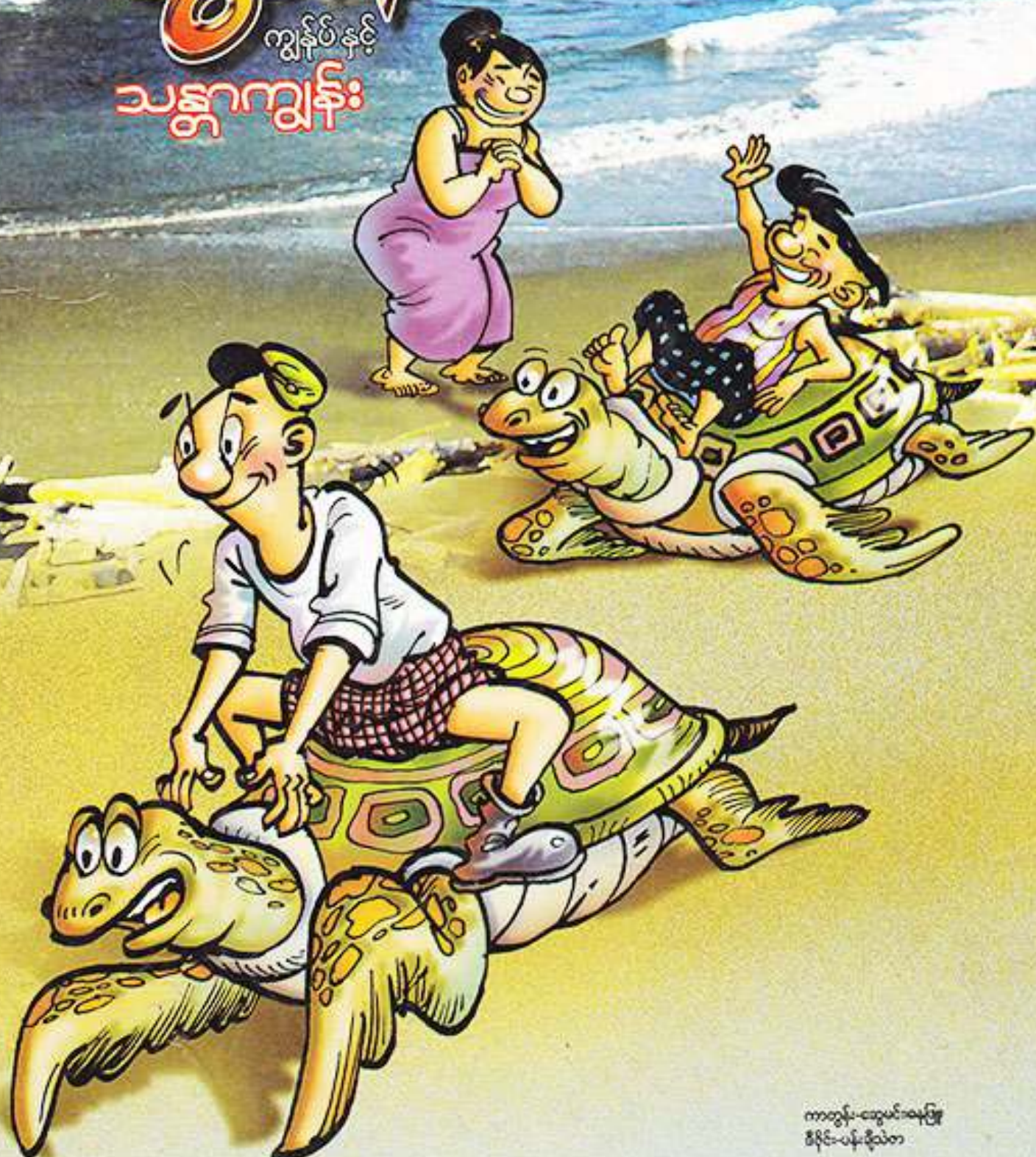
ဆွမ်းမင်းရဲ

မြိုင်ရာဇာ

အိတ်

ကျွန်ုပ်နှင့်

သန္တာကျွန်း

ကကွန်း-ဆွမ်းမင်းရဲ
ဒီပိုင်-မန်းသီဟ

ကျွန်ုပ်သည် ခိုင်ခံ့သောတန်းတစ်တန်းကို
အသေဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခက်ပေပေရေသို့
ကံကြည့်ရာ မည်းမည်းအရာတစ်ခုကို
တွေ့ရ၏။

ယင်းမည်းမည်းအရာကို လှိုင်း
ပုတ်သဖြင့် ပွားခနဲ ပွားခနဲ
လွင့်လာသော ရေပန်းတို့ကို
မြင်ရ၏။

ကမ်းခြေမြင်သဖြင့် အားတက်သွား
သည်။ ခက်ပေပေပေါ်တွင် ကမ္ဘာ
ပျက်သည့်အလား ကယ်ပါ
ယူပါတခါခါ....တောင်းပန်သံ
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အမိန့်ပေးသံတို့ဖြင့် ပွက်
လောရိုက်နေ၏။

အချိန်ကား ညအကာလဖြစ်သဖြင့် ဝန်းကျင်
သည်....မည်းမှောင်နေသည်..

ကျွန်းစုလေးရှစ်ရာကျော်မျှရှိသော
မြိတ်ကျွန်းစုများ၏ တစ်နေရာ....
ပင်လယ်ပြင်တွင်ဖြစ်၏။ ပြင်းထန်
လှသောလေမုန်တိုင်းကြားဝယ်...
ခက်လှေသည် အလုံးအရင်းခံနေ
ရ၏။

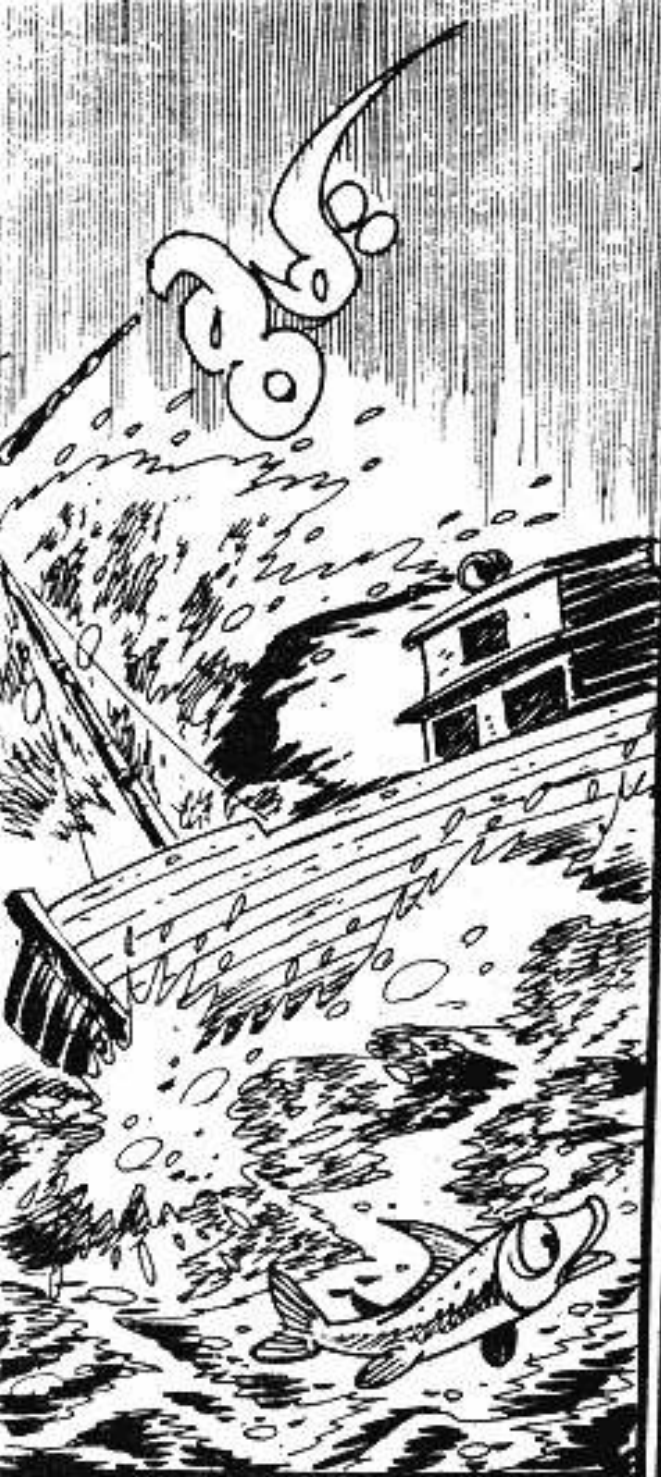

ကျွန်ုပ်ကား ကုန်းပတ်ပေါ်
တွင်အခြားခရီးသည်များ
နှင့်အတူခက်လှေပေါ်မှ
လွင့်ခင်ကျမသွားစေရန်
ခိုင်ခန့်ရှာများကိုအသေ
ဖက်တွယ်ထားရ၏။

ခက်လှေအောက်ခန်းတွင် ဗိုက်ကလေးတို့မသေးမျှင်
တို့ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ရှိရာသွားလိုပါသော်လည်း
ယခု အနေအထားမှာ အိမ်လုံးလောက်ရှိသောလှိုင်း
ကြီးများပုတ်သဖြင့် မိတွယ်နေရာမှ ခြေတစ်ဖဝါးမျှ
မခွာရဲ...။

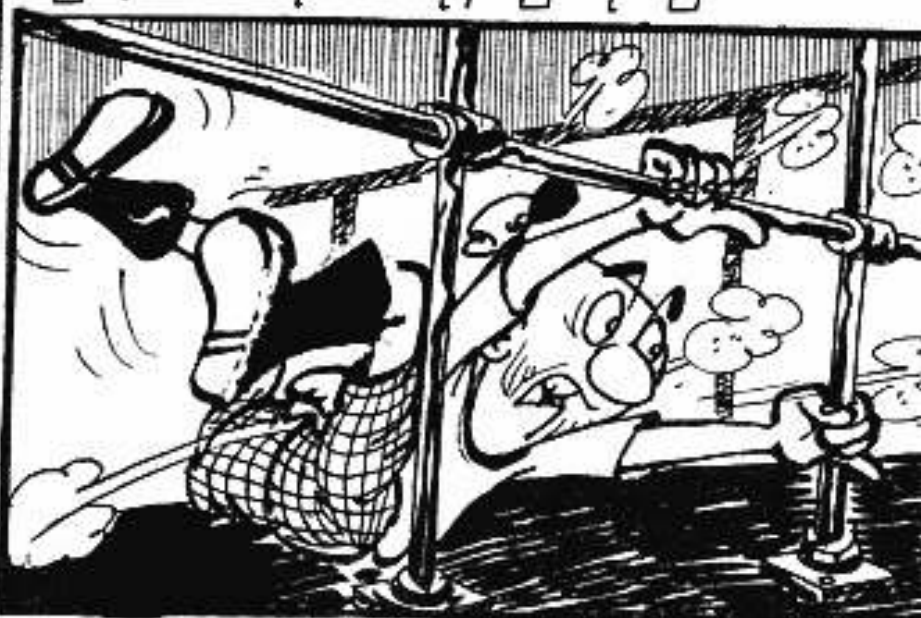

လှိုင်းသံ လေသံကြားမှသာဘော်သည်တစ်ခု
တရာနှင့်ပြင်းထန်စွာတိုက်မိသံကြားရ၏။

ဟာ...ကျောက်ဆောင်
ကျောက်ဆောင်နဲ့
တိုက်ပြီ
ကျွန်ုပ်လည်းခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်စောစောက
မြင်ခဲ့သောအရာကား ကုန်းမြေမဟုတ်ပြီ။

ပင်လယ်ပြင်တွင်ရေပေါ်၌ အခွန်းထွက်နေတတ်သော ကျောက်ဆောင်သာ
ဖြစ်ကြောင်း အချိန်နှောင်းမှသိခဲ့ရတော့သည်။

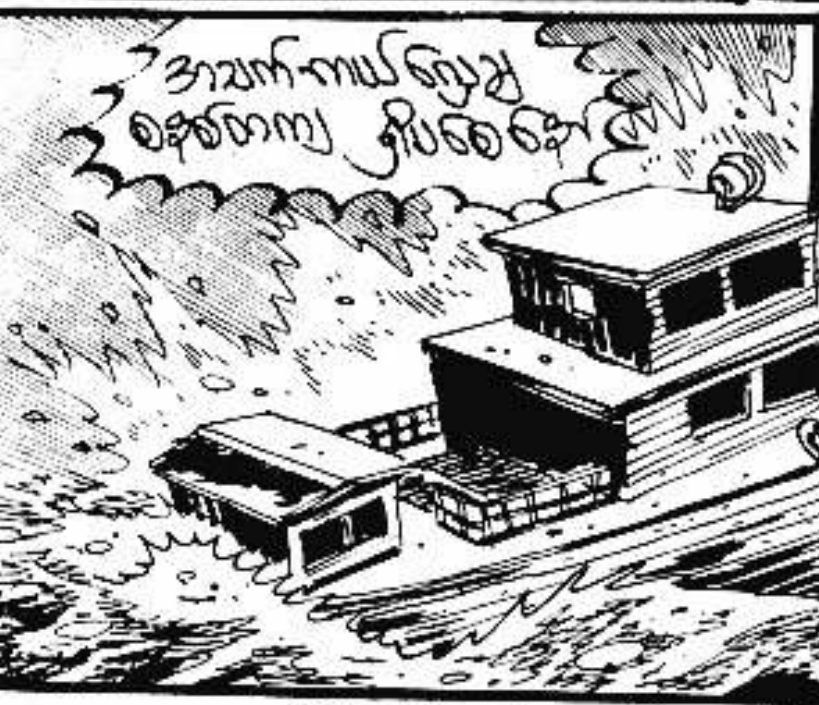

ခက်လှေနှစ်တော့မယ်ဟေ့
ရေပေါ်.....ပေါ်နိုင်တဲ့အရာ
မှန်သမျှတွယ်ထားကြ..

ခက်လှေ အုပ်ချုပ်သူ၏ အသံကြီးကမိုးသံ
လေသံများကြားမှ ထိတ်လန့်စဖွယ်ထွက်
ပေါ်လာသည်။

အသက်ကယ်
လှေ

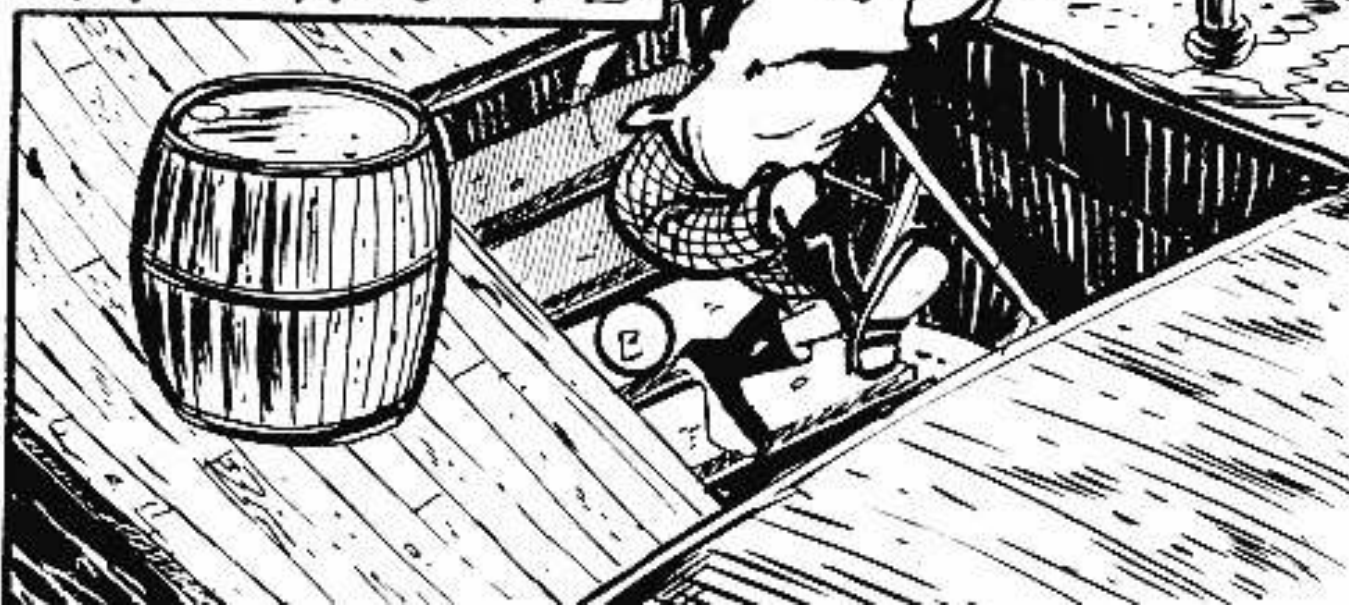

အသက်ကယ်လှေ
ခန့်စားကျ ဖြစ်နေကြ

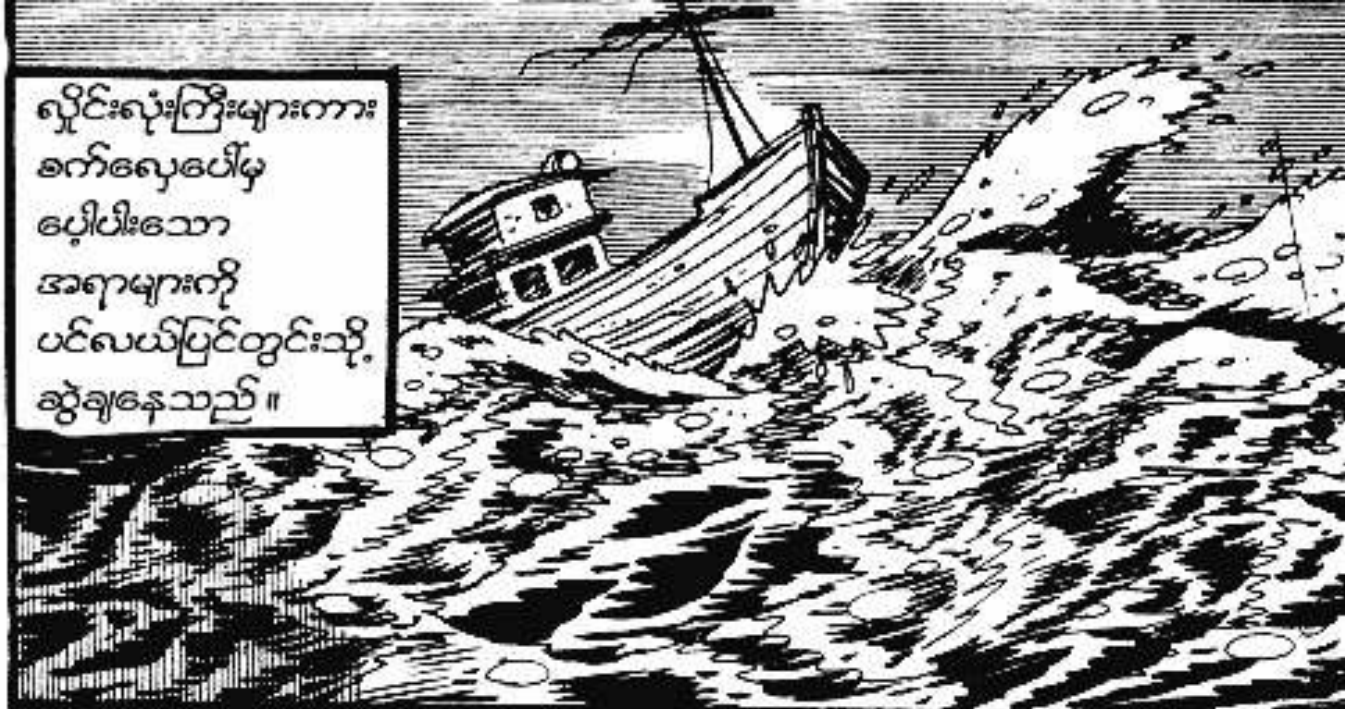

လူများသည် ကိုယ့်ဒီအသက်ရှင်စရာ
အတွက်အလှအယက် အားထုတ်
ကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ခက်လှေဝမ်းအတွင်းသို့
ရောက်အောင် ကြိုးစားဆင်းခဲ့ရ၏။
လက်ကိုတော့မဖြုတ်ရဲ။ ခိုင်ခန့်မည့်
အရာကို အမိအရကုတ်တွယ်ခဲ့ရသည်။

လှိုင်းလုံးကြီးများကား
ခက်လှေပေါ်မှ
ပေါ့ပါးသော
အရာများကို
ပင်လယ်ပြင်တွင်းသို့
ဆွဲချနေသည်။

မသေးမျှင်တို့ရှိသောအခန်းကား
တံခါး ပိတ်လျက်...

မသေးမျှင်.....ဗိုက်ကလေး.....ဖွင့်.....ဖွင့်ဟ
ခက်လှေနှစ်တော့
မယ်

ကျွန်ုပ်ကားတံခါးကိုတုန်းတုန်း
ထုရှိက်ရင်း အော်ဟစ်နေ၏။

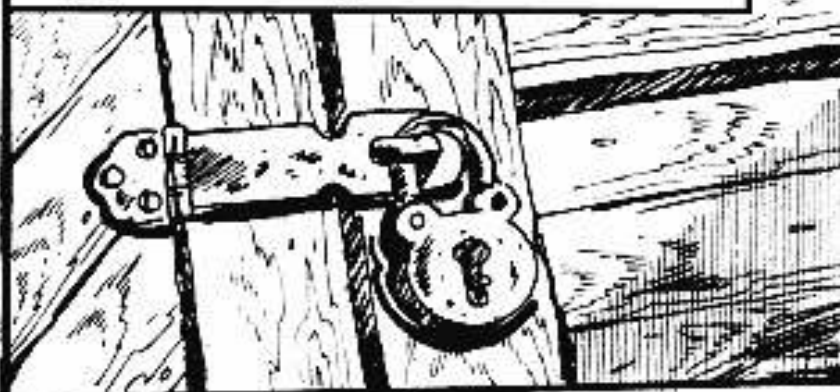
ဆရာထွတ်..တံခါးသော့ ပျက်နေ
ပြီဗျ.....ကျွန်တော်တို့ဖွင့်နေတာ
ကြာပြီ..

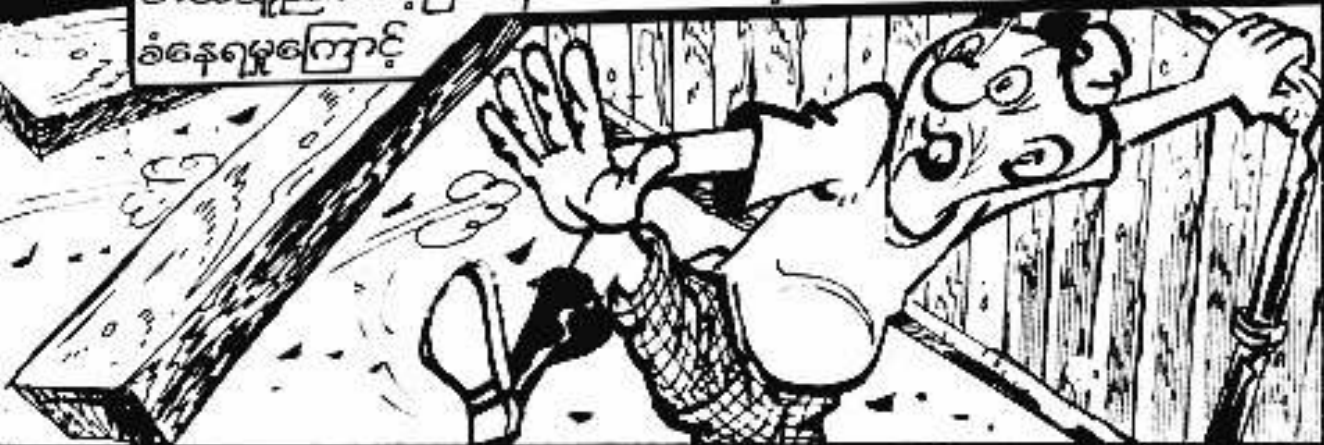

ကိုကိုတွတ်
ကယ်ပါဦး

မသေးမျှင်၏အသံကသနားခပွယ်ပေါ်ထွက်
လာ၏။ တံခါးသော့တံကားဗရုတ်ဗရက်
အခြေအနေများတွင် ဘယ်မှာကျပျောက်ခဲ့
ချေပြီမသိတတ်ပါချိန်။

ကျန်ုပ်လည်း တံခါးကိုထိုးခွဲရန်နဘေးရှိပစ္စည်းများကိုကြည့်ရှာသစ်သား
ချောင်းကြီးတချို့ကိုတွေ့ရသော်လည်း ယင်းသစ်သားချောင်းကြီးများမှာ
ဘယ်သူညှာလိမ့်ဖြစ်နေသော ခက်လှေပေါ်ဝယ်လှိုင်းတို့၏ ဆွဲယူပစ်ချ
ခံနေရမှုကြောင့်

အတည်တကျမရှိ ခလောက်
ဆန်နေတော့ရာ.....ခြေကုပ်
မြဲမြဲစွာယူပြီး ယင်းသစ်သား
ချောင်းများကိုလိုက်လံပမ်းဆီး
ရမည့်အလုပ်မှာ..လွယ်ကူလှ
သောအလုပ်မဟုတ်...။

ပခုံးစောင်းဖြင့်ပစ်တိုက်ဖွင့်သော်လည်း
 လူးခါနေသော ခက်လှေပေါ်ဝယ် ထင်
 သလောက်အားမပါ။ အတွင်းမှလည်း
 ပခုံးစောင်းဖြင့် ပစ်တိုက်ခံနေပုံရ၏။

တစ်ချီတစ်ချီကျွန်ုပ်ကတံခါးကိုပခုံး
 စောင်းဖြင့် တိုက်အိမ်အတွင်းမှလူများ
 ကလည်း ပခုံးစောင်းဖြင့် တိုက်အိမ်
 တိုက်ဆိုင်နေရကာ တံခါးမှာနှစ်ဘက်
 ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ခံနေရကား.....
 အချည်းနှီးဖြစ်ရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အပြင်မှလူများကိုအကူအညီ
 တောင်းရန် ကုန်းပတ်ပေါ်ပြန်အတက်တွင်
 ခက်လှေပေါ်ရှိ လူရိုက်မမြင်ရတော့။ အသက်ကယ်
 လှေတစ်စီးအားထွက်ခွာအံ့ဆံ့ဆံ့မြင်ရသည်။

ဟဟ...ဟေ့...ဟေ့...
ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ကြည့်
ကျွန်ုပ်လည်းအသည်းအသန်ပြေးလိုက်ကာ...
ခက်ပေခက်ရဲတိုင်းကို ကိုင်ရင်းအော်ဟစ်ချေရာ
သူတို့က....ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သွားပြီး...

အသက်ကယ်ပေးကို ခက်ပေရဲရှိရာ ပြန်ပေါ်လာကာ..

ဟဟ....အပေါ်မှာလည်း
တစ်ယောက် ကျန်သေး
တယ်ဟေ့
ဆင်း...ဆင်း...
ဆင်းဆင်းဆင်း
ဆင်းဆင်းဆင်း
ဟဟ....ခုန်ချလိုမဖြစ်သေးဘူး
ခေါင့်ပါဦး အခန်းထဲမှာ
လူတွေကျန်နေလို့

အသက်ကယ်လေ့ကားထိုအခါမှ
ခက်လေ့အနီးမှ ပြန်ခွာသွား၏။
အသက်ကယ်လေ့ကားလူတွေ
အပြည့်အသိပ်ပင်....။ ကျွန်ုပ်
တစ်ယောက်အတွက်တင်နိုင်
သော်လည်း နောက်ထပ်မိသားစု
ကို.....တင်နိုင်မှာမဟုတ်...။
ကျွန်ုပ်လည်း မိတ်ပျက်အားလျော့
လေ၏။

လှိုင်းလေကားပြင်းထန်ဆဲ။ အသက်ကယ်
လေ့သည် လှိုင်းတံပိုကြားဝယ်ပျောက်
ကွယ်သွားချေပြီ။ ထိုအခိုက် ခည်ပိုင်း
တစ်လုံးကိုဖက်တွယ်ပြီး မျောချင်ရာမျော
ပါနေသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး
ကိုလည်းတွေ့ရ၏။ အာဂသတ္တိခံမ
လေးတည်း။

ကျွန်ုပ်လည်း ခက်လေ့ဝမ်းအတွင်းသို့
ခံရာခံဆစ်ပြန်ဆင်းခဲ့ပြန်၏။

အိပ်ခန်း တံခါးကိုဖွင့်၏။
မပွင့်။ ပခုံးစောင်းဖြင့်
မတိုက်တော့။
နှစ်ယောက်တိုက်ဖြစ်
နေလျှင် အချိုးအနည်း
ဖြစ်ပေမည်။

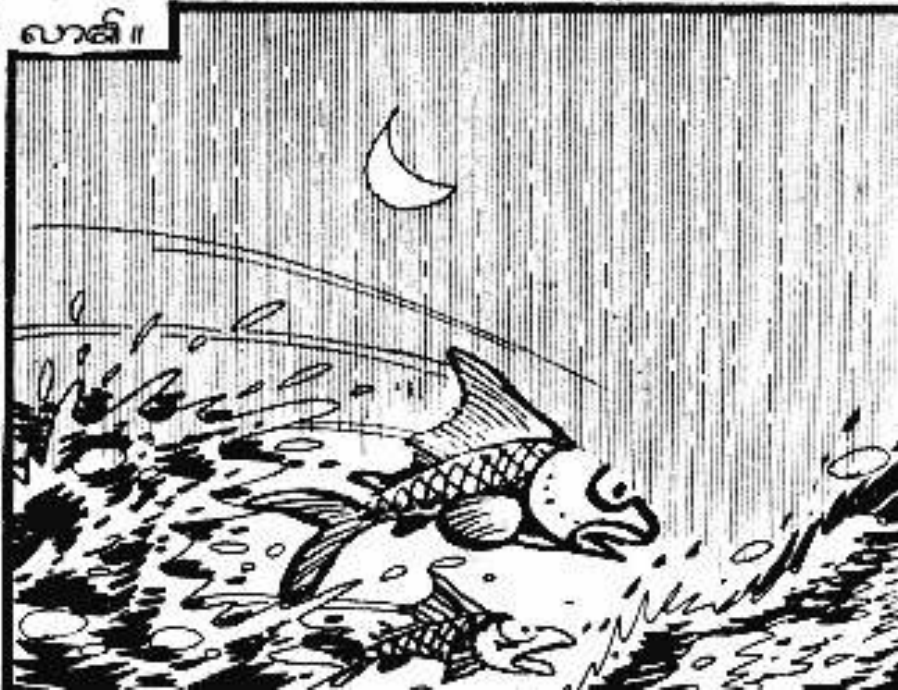
ခက်လေမှာ ဦးပိုင်းရောပွင့်သွား
ပြီဖြစ်သဖြင့် ရေများဝင်လာရာ
ဦးခိုက်နေချေပြီ။ ပဲ့ပိုင်း၌ဆိတ်
ဝက်၊ နွား အချို့ကိုတင်ဆောင်
လာရာတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ၏ ကြောက်
လန့်တကြားအော်ဟစ်သံများမှာ
လေသံလှိုင်းသံများကြားမှ
ပေါ်ထွက်နေ၏။

အခန်းတွင်းမှ မသေးမျှင်တို့လူစုအော်သံများက
ပေါ်ထွက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကားခက်လေတစ်
စီးလုံး နှစ်မြှုပ်သွားမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် ကုန်း
ပတ်ပေါ် တက်လေ့လာ၏။

လေအားပျော့သွားပြီဖြစ်သည်။ လှိုင်းများကား
အရှိန်လျှော့သွားသည်။ စောစောကမည်းမှောင်
နေသော ကောင်းကင်ပြင်သည် လရောင်ပြန်ပေါ်
လာ၏။

ကျောက်ဆောင်ကိုထင်ထင်
ရှားရှားမြင်ရ၏။ကျောက်ဆောင်
တို့ကားအတော်ကြီးမား၏။
ခက်လှေကား ယင်းကျောက်
ဆောင်တန်းပေါ်တွင်တင်
နေခြင်းဖြစ်၏။

ဦးပိုင်းကား ကျောက်ဆောင်အနိမ့်ပိုင်းကိုကျော်နေပြီး
ဦးခိုက်မြုပ်နေ၏။ ယခုပုံဆိုလျှင် ခက်လှေမမြုပ်
နိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်လည်း အခြေအနေကိုလေ့လာ
ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

ခက်လှေဝမ်းတွင်းပြန်ဆင်း၏။
ခက်လှေသည်လူးခါခြင်းမရှိတော့။
တည့်ငြိမ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့်သစ်လုံး
တစ်လုံးယူပြီး တံခါးကိုဆောင့်ပွင့်
ရာ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့်
အားမန်ပါခွာပွင့်၍ တံခါးပွင့်
ထွက်သွား၏။

တံခါးပွင့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကို...
ဦးစွာ လာဖက်သူကားမသေးမျှင်
တည်း။

အမယ်လေး ကိုကိုတွတ်ရယ်မျှင်တော့
ဒီမုန်တိုင်းကလွတ်ပါတော့မလား

ဆရာတွတ်တံခါးပြန်ပိတ်ဖို့
မြန်မြန်

ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ

ရေတွေဝင်လာမှာပေါ့ဗျ..
ခု...ကျန်တော်တို့ပင်လယ်
ကြမ်းပြင် ရောက်နေကြပြီ
မဟုတ်လား

ဟာ...မဟုတ်တာ
ပင်လယ်ကြမ်းပြင်
ရောက်ရင်....မင်းရေ
တွေဝင်ပြီး သေမှာ
ပေါ့ကွ...

အခုကျောက်ဆောင်ပေါ်
မှာခက်လှေတင်နေတာ

ဟင်....ဒါဆို
ကျုပ်တို့မသေတော့ဘူး
ပေါ့နော်....ဆတွတ်..

ဟုတ်တယ်
အာနီးလှမိုး

အမယ်လေးကံကြီးလို့ပေါ့ရှင်
ကျွန်မတို့မှာမုန့်တိုင်းကလဲ
ကျ၊ ခက်လှေကလဲ
ဆောက်တည်ရာမရ ကျွမ်းထိုး
မှောက်ခုံဖြစ်နေ၊ တံခါးကလဲ
ဖွင့်မရ... ငါတို့တော့အရှင်
လတ်လတ်ရေမွန်းပြီး
သေရောမှတ်တာ...

ဒါဖြင့် သင်္ဘောပေါ်က
လူတွေကော
ဆရာထွတ်..

သူတို့ အသက်ကယ်လှေနဲ့
ထွက်သွားကြပြီ..

ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲခက်လှေမှ
မနစ်တဲ့ဟာ...
ခက်လှေ မနစ်တာ... ခု
နောက်ပိုင်းမှ သိတာကွ

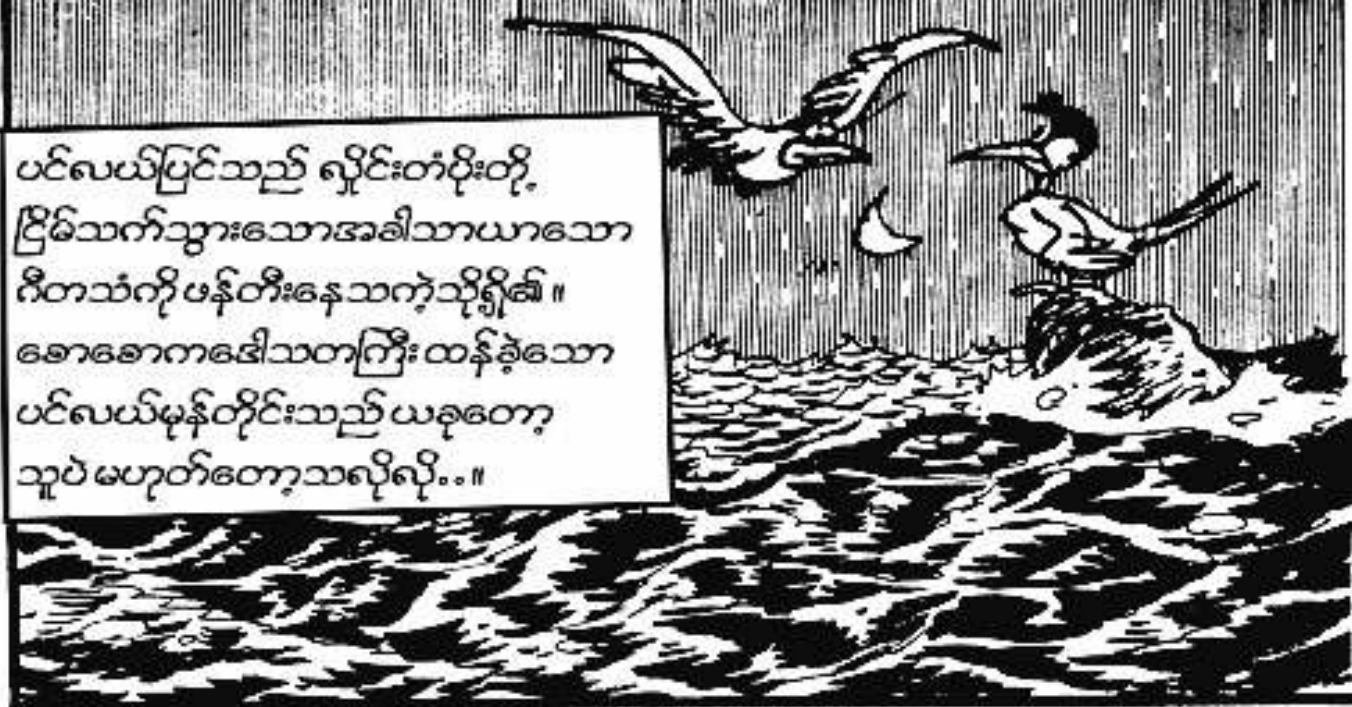

သူတို့ ထွက်ခွာသွားစဉ်က.... မုန့်တိုင်း
အကြီးအကျယ်တိုက်နေချိန်ဆိုတော့ ခက်လှေ
ကလဲ ကျောက်ဆောင်နဲ့တိုက်မိပြီဆိုပြီး
ခွန်ခွာသွားကြတာပေါ့..

ပင်လယ်ပြင်သည် လှိုင်းတံပိုးတို့
ငြိမ်သက်သွားသောအခါသာယာသော
ဂီတသံကို ဖန်တီးနေသကဲ့သို့ရှိ၏။
စောစောကအေးသတကြီးထန်ခဲ့သော
ပင်လယ်မုန်တိုင်းသည် ယခုတော့
သူပဲ မဟုတ်တော့သလိုလို့...

ခက်လှေကားကျောက်ဆောင်တန်းပေါ်၌ ဆက်မြစ်တော့မည်မဟုတ်။ ပဲ့ပိုင်းသို့လာခဲ့၏။
ဦးစိုက်နေသဖြင့် လမ်းလျှောက်တော့ခက်သည်။

တိရစ္ဆာန်များ၏အော်သံကိုကြားရသဖြင့်
တိရစ္ဆာန်များကိုခပ်ဆေးကြည့်ရာ...
အသေအပျောက်မရှိကြ...

ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ နွား၊ စသည်ဖြင့်တွေ့ရ၏။ တိရစ္ဆာန်အားလုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြသည်။

မသေးမျှင်ကားယခုမှ ဆိတ်ချလက်ချသိမ်းဆည်းရန်စီစဉ်၏။ စက်လှေစားပို့ဆောင်တွင်.....စားစရာမရှိ။ ဆန်များမှာအလုံပိတ်ဖုံးများနှင့်မို့ရေမဝင်၍ အကောင်းပကတိကျန်၏။

အဆင်သင့်တွေ့ရသော ဇန်အိုးဖြင့်ထည့်ကာမီးမွှေး၏။ မီးခြစ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ပါသည်။ ရေခဲနေသော လက်ကျန်ထင်းတချို့ကို အပူငွေ့ဖြင့်ခြောက်သွေ့စေရန် ကြိုးပမ်းရ၏။

ဗိုက်ကလေးတို့ရေတိရစ္ဆာန်များကို...အစာကျွေးကြပါဦးဟ... ဆာနေကြရောပေါ့

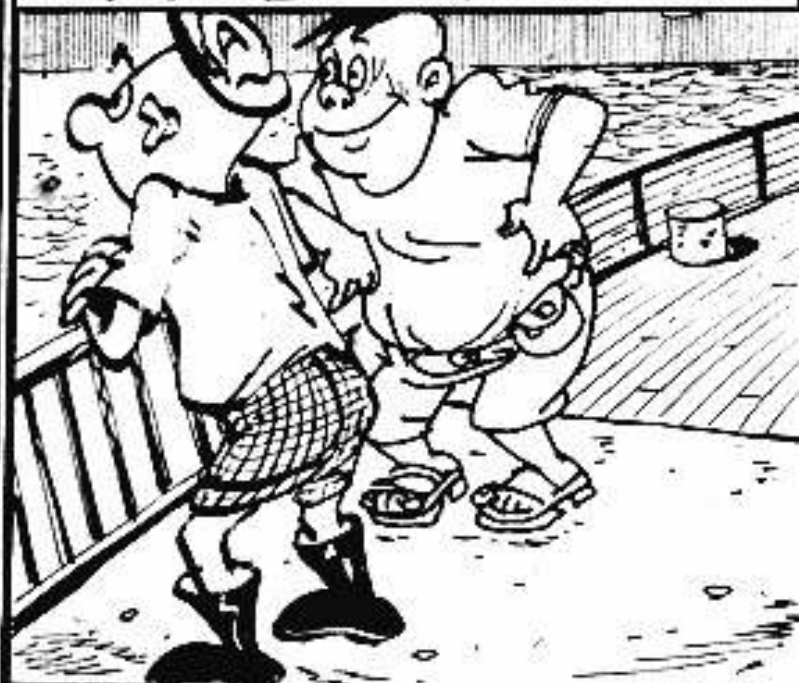
ဗိုက်ကလေးအားနီးနှင့်စောတင်မောင်တို့
တိရစ္ဆာန်သိုလှောင်ခန်းထဲမှ တိရစ္ဆာန်
အစားအသောက်ကိုယူငင်ဖျော်ခပ်ကာအစား
ကျွေးကြ၏။

လရောင်သည် ပင်လယ်ရိုင်းများကို ဘော်ငွေ
ရောင်....ခြယ်သနေ၏။ ခက်ပေကို
လာရောက်ထိခတ်နေသော ပင်လယ်ရိုင်း
သံမှာ.....ခည်းချက်မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတီးလည်း ကုန်းပတ်ပေါ်မှ
အပြောကျယ်သောပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလေ့လာ
၏။ တစ်ဘက်တွင်မူ အဆုံးအမရှိ မိုးကုတ်
ခက်ပိုင်းနှင့် ရေပြင်ထိခပ်နေ၏။

မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း
ဆရာထွတ်ရာ...ကျွန်တော်တို့ပင်လယ်
ခရီးထွက်တာမှားလိုက်တာ..

ကြုံလာမှတော့
အဆိုးထဲက
အကောင်းရှာယူ
ရမှာပဲ အတီး
အခုလက်ရှိ
ကျွန်ုပ်တို့
ပင်လယ်ပြင်က
ဘယ်လိုထွက်ခွာ
ရမလဲ ခဉ်းစား
ကြရမှာ

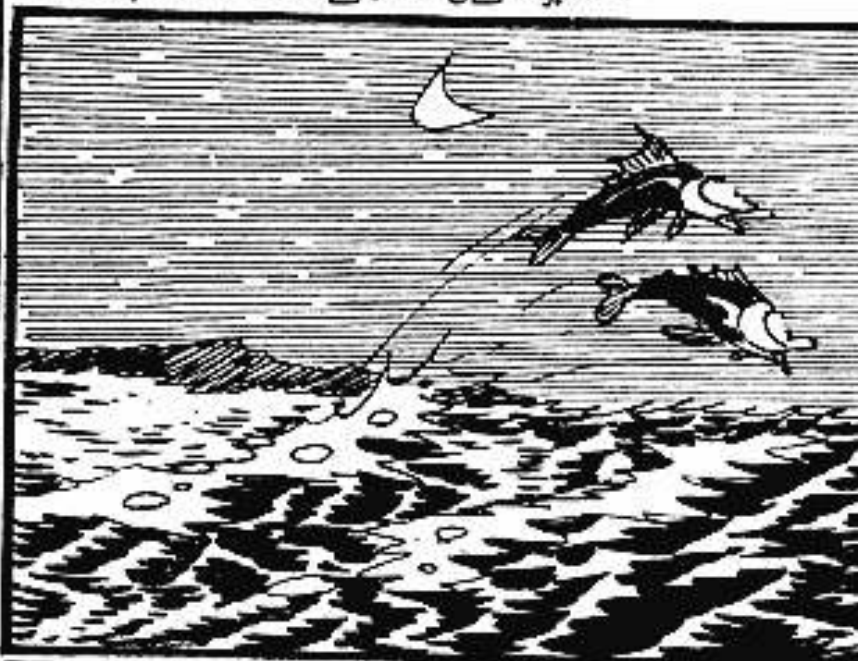
ဒုး

အတီး၏သက်ပြင်းရဲ့ညှိကြီးကား
ရင်မော့ခွာပင်။

တစ်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ
ကျွန်းတန်းရေးရေးလေးလား။ ညဉ့်
အမှောင်တွင် မကျွဲပြား...။

အတီးကြည့်ခမ်း
ပါဦးဟ...
ဟောဟိုဟာ
ကျွန်းတန်းလား။

အတီးကလည်း အားရဝမ်းသာကြည်၏။ သို့သော်
အတန်ငယ်ဝေးသဖြင့် မကျွဲပြားရှာ...။

မပြောတတ်ဘူးဆိုရာတွင် မနက်ကျမှသိမှာပဲ

